

но, по Божия милостъ, Андре остава живъ, изправя се на крака и изважда сабята си.

Шъпотъ на възхищение пробѣгна между всички. Юначеството на рицаря караше очитѣ на събранитѣ воители да блестятъ въ дързкъ пламъкъ.

— Тогава, — продължи дѣо Брасио, — сержантитѣ, като видѣли насѣченія човѣкъ да се изправя и да дига оръжие къмъ тѣхъ, ужасени избѣгали отъ горния катъ на кулата. Тѣзи, които били долу, като видѣли бѣгацитѣ си другари, сѣщо се изплашили и опразнили своя катъ. Въ това време, нѣкои отъ нашитѣ хора успѣха да влѣзятъ следъ Андре и съ яки вжжета вързаха кораба у кулата. Когато морето дръпваше кораба назадъ, кулата почваше да се люлѣе. Тогава ромеитѣ, обезумѣли отъ страхъ, изпразниха цѣлата кула.

Българитѣ се изсмѣха. Тѣ познаваха твърде добре юначеството на ромеитѣ.

— Следъ това и моятъ корабъ успѣ да се удари въ една отъ кулитѣ. И така по Божие чудо можахме да превземемъ тия две кули.

Рицарьтъ млъкна. Сякашъ се свѣнуваше да разказва за собственитѣ си подвизи. Но всички съ трепетъ очакваха продължението на разказа.

— И после? — попита Калоянъ.

Брасио дигна отново виното къмъ устата си. Отрѣза си голѣмъ късъ луканка и продължи да разправя, като шумно дѣвчеше и гълташе суровото месо. Такова вкусно нѣщо той не бѣ ялъ никога до тогава.

— Като нахълтахме въ крепостъта, видѣхме толкова много народъ, като че половината свѣтъ се бѣ събралъ тамъ. Не посмѣхме да влѣземъ навжтре и се върнахме. Тогава месиръ Пиеръ д'Амиенъ, Алиомъ дѣо Клари и азъ, заедно съ десетина кавалера и шестдесетъ сержанта, слѣзохме върху едно малко парче земя, между крепостъта и морето. Тамъ видѣхме на стената една врата, която изглеждаше отъ скоро зидана. Почнахме да я блѣскаме съ копия, мечове и сѣкири, а отгоре ни ромеитѣ пущаха камъни и врѣла вода. Чудя се какъ не ни погубиха всичкитѣ.